

τὴν δύναμιν νὰ καταστείλω τὴν ὀργήν μου.

— Σὰς οἰκτεῖρω, τῷ εἶπον ἀταράχως. Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς ὕβρεις σας ἐκείνη μειδία!...

Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ὁ κόμης ἀνεκίρτησεν, ἐγὼ δὲ δὲν ἐκινήθην ποσὺς, ἀλλὰ παρητέρουν αὐτὸν ἀπαθῶς.

— Λοιπὸν φονεύσατέ με! προσέθηκα μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀταραξίας, φονεύσατέ με διὰ νὰ κληρονομήσετε!

Τὸ πρόσωπόν του κατέστη πελιδνόν, τὰ χεῖλη του διεστέλλοντο παραδόξως καὶ ἀφῆκε βαθεῖαν ὠρυγὴν, ὡς βρυχηθὺν λέοντος. Ἀλλ' αἰφνης διηυθύνθη πρὸς τὸ παρὰ θυρον καὶ ἀνέπνευσε τὴν δροσερὰν τῆς νυκτὸς αὔραν, ὡς ἐπινυγόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

Ἐπερίμενον ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ὅτε δ' ἐπανῆλθε πρὸς ἐμέ, εἶχεν ἀποδιώξει ἀπὸ τοῦ προσώπου του πᾶν ἔχνος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

— Τώρα θέλω νὰ συνομιλήσωμεν, μοὶ εἶπε μετὰ καταπληκτικῆς ἀταραξίας.

Ἐξηκολούθουν νὰ μένω πάντοτε σιωπηλός.

— Τὸ περίεργον τοῦτο, κύριε, ἀνήκει εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἐξηκολούθησεν ὥστε μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον, πιστεύω, νὰ σ' ἐρωτήσω πῶς καὶ διὰ ποίας ὑπερφυσικῆς μαγείας τὸ εὖρον εἰς τὸν λαιμόν σου.

— Τὸ ἔχασε, κύριε, ἐγὼ δὲ τὸ εὖρον καὶ τὸ ἐφύλαξα.

— Τί σύμπτωσις περίεργος, ἡ μᾶλλον αἰσθηματικὴ! εἶπεν εἰρωνικῶς ἄλλ' ὅσῳ ἐμμανὲς καὶ ἂν ἦνε ὁ ἔρως σας οὗτος, ἡ τιμὴ μου βεβαίως δὲν θ' ἀνεχθῇ...

— Ἡ τιμὴ σας! ἀνέκραξα.

— Τὴν ἀγαπᾶς, καὶ αὐτὴ ἐπίσης σοὶ εἶπεν ὅτι σὲ ἀγαπᾷ... ἐννοεῖς δὲ ὅτι εἶμαι ζηλότυπος!... Τὸ διεκήρυξας ὑπερηφάνως πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Λάμπρις τρομερὰ διῆλθε τοῦ νοός μου. Καὶ τότε ἀνεμνήσθην ὅλων τῶν διατρεξάντων.

— Τί; μήπως χρειάζονται μάρτυρες διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅσα εἶπες; Ὁ ἐνθουσιασμός σου ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο ν' ἀπατήσῃ καὶ τὸν πλέον τυφλὸν σύζυγον.

Ἠκροώμην αὐτοῦ ἐκθαμβος καὶ ἐσκεπτόμην τὴν συμφορὰν, ἣτις ἐκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ἀ! σιωπᾶς, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Μωφὲρ· τώρα πλέον δὲν ἀγανακτεῖς;

Θεῖα ἔμπνευσις μοὶ ἐπῆλθε τότε.

— Τί λέγετε, κύριε; τῷ εἶπον ἐκραγεῖς εἰς ἄσβεστον καὶ βίαιον γέλωτα. Δὲν ἠξέυρετε ὅτι εἶμαι παρὰ φρων καὶ ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ παραλογισμοῦ μου ἡ φαντασία μου πλάττει διάφορα ὄνειρα; ὦ! τί λέγετε, κύριε; Ἡ ἀνάδοχός μου μὲ ἀγαπᾷ καὶ μοὶ τὸ ἐξωμολογήθη!

Καὶ ἐγέλων, ἐγέλων πάντοτε.

— Οὕτω λοιπὸν ψεύδεσαι;

— Στῆτε! κύριε, τῷ εἶπον, προσποιούμενος τὸν μανιώδην τοιαύτη λέξις δὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος εὐγενῶν ἀνθρώπων. Διὰ τὴν ὕβριν σας ταύτην θὰ μοὶ δώσετε λόγον ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ἄν δὲ σας φονεύσω, ἡ ἀνάδοχός μου θὰ

νυμφευθῇ τὸν βασιλέα καὶ ἐγὼ θὰ νυμφευθῶ τὴν βασίλισσαν, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ ἀπ' ἥς ἡμέρας μοὶ ἐχάρισε κρυφίως τὸν χρυσοῦν πέπλον τῆς. Τοὺς ἔρωτάς μας θὰ εὑρετε γεγραμμένους ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Hartzfeld τῆς Θουρίγγης· τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχω δύο τόμους ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου. Ἴδου ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Διαρκούτης τῆς φοβερᾶς ταύτης κωμωδίας, τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἐπρόδωκα τὴν Ἀρτεμιν, ὅτι παρήτησα αὐτήν, ὅτι τὴν ἐγκατέλειψα ἀνυπεράσπιστον εἰς τὰς ἀπανθρώπους χεῖρας τοῦ ἀμειλίχτου συζύγου τῆς.

Ὁ κηδεμών μου μὲ παρητέρει ἀνυπόμονος, πικρὸν δὲ μειδίαμα διέστελλε τὰ χεῖλη του.

— Τότε ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι παρὰ φρων; μοὶ εἶπε.

— Διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαβον· εἶμαι παρὰ φρων διὰ σὰς καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους σας· ἀλλὰ τοῦτο μοὶ εἶνε ἀδιάφορον, ἐκεῖνη, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, θ' ἀποδείξῃ ὅτι εἶμαι πολὺ φρόνιμος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ Γράγγερ, ἀκολουθούμενος ὑπ' ἐνὸς τῶν ἱατρῶν. Δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ, ὁ δὲ κόμης ἔβγαλε κρυαὴν χαράν.

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Γράγγερ, εἶπεν ἰδοὺ ὁ πελάτης σας, ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε παρὰ φρων καὶ πιστεύω ὅτι τώρα δὲν θ' ἀρνήθητε νὰ ὑπογράψῃτε τὰ πρακτικὰ τῆς διασκέψεως, τὰ ὁποῖα σας ἐξήρεθισαν.

Ἠννόησα τότε ὅτι ἠττήθην κατὰ κράτος καὶ μικροῦ ἐδέησε νὰ λιποθυμήσω· ἀλλ' ἔπρεπεν ἄπαξ διὰ παντός νὰ σώσω τὴν Ἀρτεμιν.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑπογράψω ἐγὼ, ὑπέλαβον τότε ζωηρῶς, ἂν εὐαρεστηθῇτε νὰ μοὶ δώσητε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν συγκαταθεσὶν σας εἰς τὸν μετὰ τῆς βασιλείσεως γάμον μου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐποίησε σημεῖον ἐκπλήξεως.

— Ἀ! δὲν ἠξέυρετε ἀκόμη τίποτε; ἀνέκραξεν ὁ κηδεμών μου. Ὁ εὐτυχὴς οὗτος θνητὸς εἶνε ὁ ἐραστής τῆς βασιλείσεως τῆς Θουρίγγης, ἡ ὁποία ἀπόψε τῷ ἔδωκε τὸν χρυσοῦν πέπλον τῆς!...

— Ὁμιλεῖτε σιγότερα, διότι εἶνε ἐκεῖ, τῷ εἶπον δεικνύων τὴν κλίνην, κοιμάται...

— Πολὺ καλὰ! εἶμαι σύμφωνος· νυμφεύσου την... Τώρα, Γράγγερ, φέρε τὰ πρακτικὰ.

— Προεξάτε καλὰ, κύριε κόμης, ἀπήντησε σοδαρῶς ὁ γέρων φίλος μου, αὐτὴ εἶνε πράξις ἐπιλήψιμος.

Ὁ ἱατρὸς μὲ παρητέρει μετὰ προσοχῆς καὶ ἐζήτησε νὰ μείνῃ μόνος μετ' ἐμοῦ.

Ἠννόησα τὴν ἰδέαν του καὶ ἐταράχθην, ἐφοβήθην...

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξα, μ' ἐζητάσατε πλέον, εἶνε περιττόν, πηγαίνετε.

— Βλέπω, κύριοι, ὅτι εἰμεθα ὅλως διόλου ἀδιάκριτοι, εἶπεν ὁ κηδεμών μου· ἄς ἀποσυρθῶμεν, διότι θὰ ἐξυπνίσωμεν τὴν

βασίλισσαν. Ἄλλως τε πρέπει νὰ κανονίσωμεν ἰδιαίτερώς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ὁ Γράγγερ ἠθέλησε ν' ἀντιστῇ, ἀλλ' ἐγὼ ἐν τῇ παραφορᾷ μου ἤρχισα νὰ τον ὕβριζω, ἐνῷ ὁ κύριος Μωφὲρ ἐγέλα σατανικῶς... Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον.

Ἔπεται συνέχεια.

*** Τ.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ὁ δὸν Βελτράν ἐσιώπησε.

— Τρίτη, ἀνέκραξεν ὁ δημόσιος κηρυξ. Ὁ βασιλεὺς Δὸν Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας εἶνε ἀνάξιος νὰ φέρητ' ὁ σκήπτρον, διότι δὲν ἔχει χεῖρα στερεὰν καὶ εὐθεῖαν. Ὁ Ἑρρίκος ἠμαύρωσεν αὐτὸ διὰ τῆς ραθυμίας του καὶ τῆς ἀσωτείας του. Τὸ ἔθνος ὁμοφώνως ἀποφαίνεται ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ τοῦτο εἰς ἄλλον βασιλέα, ὅστις νὰ γνωρίζῃ νὰ καθιστᾷ αὐτὸ σεβαστόν. Σ' ἐρηθῇτω λοιπὸν τοῦ σκήπτρου ὁ δὸν Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας.

Ὁ κηρυξ ὁμοίως ἐσιώπησεν, ὁ δὲ κόμης Μπεναβέντες, πλησιάσας πρὸς τὸ ἀνδρείκελον τοῦ βασιλέως, τῷ ἀφῆρεσε τὸ σκήπτρον.

Παταγώδη χειροκροτήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ἑρρίκε, εἶπε τότε ἡ Ἀγνή, ἐγείρασθαι τὴν κεφαλὴν, ὁ θρόνος μόνον σοὶ ἀπομένει τώρα. Θ' ἀνεχθῇς, ὥστε οἱ ἄτιμοι οὗτοι νὰ φέρωσι βέβηλον χεῖρα κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου λειψάνου τῆς ἰσχύος σου;

— Μεγαλειότατε, προσέθηκεν ὁ δὸν Βελτράν, ἦλθεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν πρέπει ν' ἀποδείξῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον βαναύσως ὑβρίζουσιν αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι, δὲν εἶνε φάντασμα, ὅπως αὐτοὶ νομίζουν, ἀλλ' ἀνθρώπος πλήρης ἐνεργείας καὶ θάρρους. Σὰς κατηγοροῦσιν ὡς ἀδύνατον καὶ νωθρόν! Ἀποδείξατε εἰς αὐτοὺς τὸ ἐναντίον. Σὰς μέμφονται ὡς ἄσπικτον καὶ σπάταλον! Δημεύσατε τὰ κτήματα τῶν ἀθλίων αὐτῶν συναμοτῶν καὶ ἐλαττώσατε τοὺς φόρους. Ἐν νεύμα σας ἀρκεῖ, ὅπως μεταιώσῃτε τοὺς σκοποὺς των καὶ ἐκμηδενίσῃτε τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας. Ἀὔριον θὰ ἦνε πλέον ἀργά. Αὔριον θ' ἀνάψῃ τὸ πῦρ εἰς ὅλην τὴν Καστιλλιάν καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος θὰ ἐκραγῇ καθ' ὅλον τὸ κράτος.

— Κατόπι τοσοῦτου ἐξευτελισμοῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος στενάξας βαθύως, δὲν δύναμαι πλέον νὰ βασιλεύσω. Κεὶ ἂν ἐπετύγχανον νὰ ἐπανακτῶ τὸν θρόνον μου, τοῦτο θὰ ἐθεράπευε τὴν πληγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξήλειφέ ποτε τὴν οὐλήν.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας καὶ ἡ Ἀγνή παρητέρουν σιωπῶντες τὸν ἀγαθὸν καὶ πρᾶον ἐκεῖνον βασιλέα, καὶ δὲν ἐδύναντο νὰ ἐννοήσωσι διατ' ὅσαυτ' ἀπογοήτευσίς εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν του.

Καὶ ὄντως ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος βασιλεὺς παρητεῖτο οἰκιοθελῶς τῶν ἀνθρωπίνων

φιλοδοξίων, αἵτινες βραδύτερον ἐπέπρωτο νὰ ἐξασθενήσωσι τὸ ἀκάθεκτον πνεῦμα καὶ τὴν μεγάλην καρδίαν τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ πέμπτου.

— «Τετάρτη, ἐξηκολούθησεν ὁ δημόσιος κήρυξ. Ὁ βασιλεὺς δὸν Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας εἶνε ἀνάξιος νὰ κάθεται ἐπὶ τοῦ θρόνου, καθόσον ὑπῆρξε προδότης καὶ εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του. Ἐσυνθηκολόγησε κρυφίως μετὰ τῶν Ἀράβων καὶ ἔρριψεν αὐθαριέτως εἰς τὰς φυλάκας τῆς Σαγοβίας τὸν βασιλόπαιδα δὸν Ἀλφόνσον, ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου καὶ τέλος προσεπάθησε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν θρόνον ὑπὲρ τοῦ νόθου τέκνου του, τὸ ὅποτον ὁ λαὸς ὀνομάζει Βελτρανοπούλαν. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἐπέτρεψε νὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ ἐνοχὰ σχέδιά του, τὸ δὲ ἔθνος ὅλον διακηρύττει σήμερον δημοσίᾳ ἔκπτωτον τοῦ θρόνου τὸν δὸν Ἑρρίκον τέταρτον, βασιλέα τῆς Καστιλλίας.»

Ὁ κήρυξ, σιωπήσας, κατῆλθε τοῦ ἱκρίου, ὃ δὲ δὸν Διέγος Λοπέζ Δὲ Ζουνίγγας, ὁρμήσας ἐπ' αὐτοῦ, ἤρπασε τὸ ἀνδρείκελον ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ ἀνέτρεψεν αὐτό.

Τότε οἱ συνωμόται, ἀρπάσαντες μετὰ θριάμβου τὸν βασιλόπαιδα δὸν Ἀλφόνσον, ἔφερον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀνηγόρευσαν αὐτὸν βασιλέα τῆς Καστιλλίας, ζητωκραυγάζοντες ἐνθουσιᾶσιν τοῦ πλήθους καὶ παιανίζουσας χαρμολύνως τῆς μουσικῆς.

«Ὅτε δὲ ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἐνεδύθη τὴν βασιλικὴν χλαῖναν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ στέμμα, ζωηραὶ ζητωκραυγαὶ ἠκούσθησαν.

— Ζήτη ὁ δὸν Ἀλφόνσος, δωδέκατος βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας!

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολέδης προσῆλθε τότε παρὰ τῷ νεαρῷ βασιλεῖ καὶ, δίδων πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἡσπάσθη τὴν χεῖρα αὐτοῦ· εἶτα δὲ ἐμιμήθησαν αὐτὸν ἅπαντες οἱ συνωμόται κατὰ σειράν.

Ἐνῷ δὲ ἐλάμβανον χώραν πάντα ταῦτα, ἡ Ἀγνή, καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς λύπης, ἴστατο ἀκίνητος καὶ ἐθεώρει ἀπαθῶς τὰ γινόμενα, ἐνῷ ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας προὔχωρησε βήματά τινα πρὸς τὸ ἱκρίον μετ' ἀγρίας μανίας· ὁ πυρετὸς εἶχε καταβάλλει τὸ λογικόν του καὶ δὲν εἶχε συνειδησιν τῶν περὶ αὐτὸν συμβαινόντων. Ἡ ἀκαμπτος καὶ σιδηρὰ θέλησίς του εἶχε διασκαλευθῇ ἀπέναντι μικροῦ κάρφους ἀχύρου.

— Ἀγνή, εἶπε τότε ὁ Ἑρρίκος, θλίψας τὴν χεῖρα τῆς ἐρωμένης του, μοὶ εἶπες νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, καὶ σε ὑπῆκουσα. Ἦδη νομίζω ὅτι οἱ καλοὶ οὔτοι ἄνθρωποι ἐτελείωσαν τὸ ἔργον τῶν καὶ ὅτι εἶνε καιρὸς ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀναχωρήσατε μόνος, Μεγαλειότατε, ἀπῆντησε μετὰ δυσαρσεκειᾶς ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέψου.

— Ἄνευ σοῦ! ἐπανελάθεν ὁ Ἑρρίκος ἐκπληκτος. Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Δὲν θέλω νὰ ἐμποδίσω τὴν φυγὴν σου, Ἑρρίκε.

— Τὴν φυγὴν μου! ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὡς παρκαλέσω τὸν Θεὸν ὅπως δυνηθῇ νὰ διαφύγῃς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου!

— Εἶσαι ἀνόητος, Ἀγνή. Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἐφρόντισε ν' ἀποκρύψῃ ἐκεῖ κατωτὸς σωματοφύλακας μου, ὥστε δὲν διατρέχεις οὐδένα κίνδυνον ἂν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ.

— Τίς οἶδεν; Ἄν προσβάλωσι τοὺς σωματοφύλακας σου, εἶσαι ἱκανὸς νὰ ρίψῃς κατὰ γῆς τὸ ξίφος καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς ἀνθρώπους σου, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἀφῆκες νὰ σοὶ ἀρπάσωσι τὸ σκήπτρόν σου καὶ τὸ στέμμα σου.

— Οἱ λόγοι σου ἐμφαίνουσι πικρίαν καὶ δυσπιστίαν, Ἀγνή. Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ φιλόδοξος, ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες;

— Δὲν εἰμαι ἢ μία ἀπλὴ γυνή, ἀγαπητέ μου κύριε. Ὡς ἐπρωτίμων μᾶλλον βίον ἡσυχον καὶ ἀφανῆ, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδόλου ἔρωτος καὶ τῶν ἀναπαύσεων, ἡ ζωὴν ἐπονειδιστον καὶ περιῦριζομένην ὑπὸ ἀτίμων ἀνθρώπων, θρασυνομένων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἀτιμωρησίας καὶ τῆς ἀναίσθησίας σου. Οἱ δεσμοί, οἱ ὅποιοι μᾶς συνέδεον, Ἑρρίκε, ἐθραύσθησαν ἤδη, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου ἀπεράσισα νὰ διέλθω ἐντὸς μονῆς τινοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησε καὶ ὠρότης θανάτου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του.

— Καὶ πῶς! τῇ εἶπε θλιβερῶς, καὶ σὺ λοιπὸν μ' ἐγκαταλείψεις, ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ αὐλικοὶ μου; Καὶ ὅμως εἶχον πεποίθησιν εἰς τὸν ἔρωτά σου!

— Καὶ εἶχες τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβόλης, ἀφοῦ ἐθυσίασθην πρὸς χάριν σου; Ἀλλὰ καίτοι ἐνεπιστεύθην εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν τιμὴν μου, δὲν θέλω, δὲν καταδέχομαι νὰ εἶπῃ ὁ κόσμος ὅτι χάριν ἐμοῦ ἐξηυτελίσθης καὶ ἡτιμάσθης, ὅπως ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων. Ἄν πράγματι αὐτὸς ὁ ἀτυχὴς ἔρως μου ἀπενάρκωσε τὴν καρδίαν σου, ὥς δηλητηριώδης ὁσμή, ἂν ἡ φωνὴ μου ἀπεκοίμισεν εἰς τὰ στήθη σου τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας, ἂν τὸ μείδιμά μου σὲ ὦθησεν εἰς τὴν ἀτιμίαν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου πρέπει νὰ πέσωσιν αἱ κατάραι τῆς Καστιλλίας, ἐγὼ μόνη πρέπει νὰ τιμωρηθῶ!

— Ἀγνή μου, ἂν σὺ μ' ἐγκαταλείψῃς, θ' ἀποθάνω! ὑπέλαβεν ἱκετευτικῶς ὁ Ἑρρίκος. Τί πρέπει νὰ πράξω χάριν τοῦ ἔρωτός σου; Οὐίλει, καὶ θά σε ὑπακούσω.

— Μήπως ἤκουσας τὰς συμβουλὰς μου, ὅτε πρὸ ὀλίγου σοὶ ἀπέσπων τὸ σκήπτρον καὶ τὸ διάδημα, τὰ ὅποια σοὶ ἐκληροδότησεν ὁ πατήρ σου, ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ δεύτερος;

— Ἀλλὰ μοὶ ἀπέμεινεν εἰς ἐμὲ τὸ ξίφος μου, Ἀγνή.

— Ὁ βραχίον, ὁ ὅποιος ἐδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, εἶνε πολὺ ἀδύνατος, ἡ δὲ καρδιά, ἡ ὁποία ἐδύνατο νὰ διευθύνῃ τὸν βραχίονα τοῦτον, εἶνε ἤδη νεκρά, Ἑρρίκε.

— Μὲ τὸ ξίφος τοῦτο, δύναμαι νὰ

ἐπανακτῇσω ὅ,τι ἀπώλεσα, ἄγγελε τῆς ψυχῆς μου! εἶπεν ἀγερώχως ὁ Ἑρρίκος, ὅστις ἠτθάνθη αἰφνης ἀναπετρουμένης τὰς εὐγενεῖς ὁρμὰς τῆς νεότητός του. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἀναλάβω τοιοῦτον αἱματηρὸν ἀγῶνα, πρέπει καὶ σὺ νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ μείνῃς πάντοτε πλησίον μου ὡς φύλαξ ἄγγελός μου, ὅπως λησμονῶν ἐκαστοτε πλησίον σου τὸ βᾶρος τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, τὸ ὅποτον καταθλίβει τὰ στήθη μου ὡς βαρὺ καὶ δυσβάστακτον φρεσίον.

— Ἑρρίκε, εἶπεν ἀγερώχως ἡ Ἀγνή, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ζητήσω ἄσυλον παρὰ τῆς θρησκείας εἰ μὴ ὅτε ἀπελπισθῶ πλέον ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ὑποστηρίξῃς τὸ τέκνον σου καὶ ἐμέ.

Ὁ Ἑρρίκος ὤρμησε τότε πρὸς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν καὶ τῷ εἶπεν·

— Εἶνε καιρὸς πλέον, κύριε κόμης, νὰ δώσωμεν τέλος εἰς αὐτὴν τὴν κωμωδίαν! Δὲς τὸ σύνθημα εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας!

Καί, ἀνασύρας τὸ ξίφος του, ὤρμησε πρὸς τὸ ἱκρίον καὶ ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας αὐτοῦ, ἀνακράζων γεγωνυῖα τῇ φωνῇ.

— Ὁ λέων ἐξύπνησεν ἤδη!

Πάραυτα δὲ ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἠτθάνθη δύο στιβαροὺς βραχίονας θλίβοντας τὸ μέτωπόν του καὶ ἀποσπώσας ἀπ' αὐτοῦ τὸ διάδημα.

Εἰς τοιαύτην αἰφνιδίαν προσβολὴν ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἠγέρθη ἐντρομος· ἀλλ' ἰδὼν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν του, τοῦ ὁποίου τὸ ἀκάθεκτον πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσέδυσε εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας του, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, περίτρομος καὶ κατησχυμένος.

— Πλούσιοι καὶ πένητες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, ἐφώνησεν ὁ ἐκπτωτος βασιλεὺς, ὁ Ἑρρίκος τέταρτος, βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας σὰς προσκαλεῖ εἰς μάχην εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ὀλμέδου, ὅπου θὰ σὰς περιμένῃ ἐπὶ ἑξ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τῶν λόγων του, ἐξηκολούθησε ρίψας κατὰ πρόσωπον τῶν συνωμοτῶν τὸ διάδημα, ἀφοῦ συνέτριψεν αὐτὸ διὰ τῶν χειρῶν του.

Ἡ τολμηρὰ καὶ ἀπενενοημένη αὕτη πράξις ἐνεθουσίασε τὸν ὄχλον καὶ πολλαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν ἐπαναλαμβάνουσαι·

— «Ζήτη ὁ Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας».

Οἱ συνωμόται, συνελθόντες ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ θάμβους, ὅπερ ἐνεποίησεν αὐτοῖς ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐμφάνισις τοῦ βασιλέως, ὤρμησαν νὰ συλλάβωσι τὸν ἐχθρόν των, νομίσαντες ὅτι ἦτο μόνος· ἀλλ' ὁ στρατός, ὅστις εἶχεν ἤδη λάβει τὰς δεούσας διαταγὰς παρὰ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα, ἀνεχαίτισεν αἰφνης αὐτοὺς καὶ ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τὸν Ἑρρίκον. Ἀπέναντι αὐτοῦ διηνοίγετο πλατύτατος δρόμος, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἀνέμενον αὐτὸν τρεῖς ἵπποι.

Ἐνῷ δὲ ὁ Ἑρρίκος, ἡ Ἀγνή καὶ ὁ δὸν Βελτράν διήρχοντο ὀπισθεν τοῦ θεάτρου, ἡ θύρα τῆς μυστηριώδους σκηνῆς ἠνεώχθη καὶ ἐξῆλθον ἐξ αὐτῆς ἐξήκοντα ἱππεῖς.

Ὁ δὲ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἐβλεπε μὲν

αὐτούς, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ τρέξῃ μετὰ τῶν συνεταίρων του πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν, διότι ὁ στρατὸς εἶχε προτεταμέναις τὰς λόγχας του κατ' αὐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἀφίκετο εἰς Ὀλμέδον ἄνευ ἀπευκαίτου τινός, μετὰ δύο δὲ ὥρας ἡ ἀπέραντος πλατεῖα τῆς Ἀβίλης ἦτο ἔρημος καὶ σιωπηλή.

Η'

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας δὲν ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν παρὰ τοῦ Ἑρρίκου προκληθεῖσαν μάχην καὶ, συναθροίσας τοὺς ὑπ' αὐτὸν συνωμότες, βοηθουμένους καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ δὸν Ἀλφόνσου, διηυθύνθη πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Ὀλμέδου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ κατατροπώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσματος συγκεντρωθέντα στρατεύματα.

Ὅθεν, συναντηθέντα εἰς Ὀλμέδον τὰ δύο ἀντιμαχόμενα στρατεύματα, συνήψαν πολύωρον καὶ αἱματηρὰν μάχην, καθ' ἣν, καίτοι ἀληθῶς οἱ συνωμότες ἠνδραγάθησαν, τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως ἤσαντο περιφανῆ καὶ ἐνδοξον νίκην.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέδας ἐβλεπε μὲν καὶ αὖθις τὴν τύχην προσμειδῶσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ οὗτος—ὥς τὸ ὁμολογήσωμεν—ὑπεδοῖσθαι αὐτὴν κρυφίως.

Τὴν 1^{ην} Ἰουλίου ἐν τῷ προαστείῳ Καρτανιόζα, πλησίον τῆς Ἀβίλης, ὁ βασιλόπαις δὸν Ἀλφόνσος κατελήφθη, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὑπὸ ὀχυρῶν ἐσωτερικῶν πόνων· καίτοι δὲ μεγάλοι προσπάθειαι κατεβλήθησαν πρὸς σωτηρίαν του, οὐχ ἦττον ὁ ἀτυχὴς βασιλόπαις ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον τέλος του καὶ ἀπέθανε μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Ὁ θάνατος οὗτος οὐδένα ἀληθῶς ἐλύπησε, διότι ἀμφότερα τὰ κόμματα εἶχον συμφέρον ν' ἀπαλλαχθῶσι τοῦ νεαροῦ τούτου πρίγκηπος, τὸ μὲν, διότι χάριν αὐτοῦ ἀπώλεσαν πολλάκις ἄνευ ἀποτελέσματος τοὺς ἐπιστηθιωτέρους τῶν φίλων των, τὸ δέ, διότι, ζῶντος αὐτοῦ, ἦτο ἡναγκασμένα νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε εἰς θέσιν ἀμύνης.

Ὅσα δὲ ἀφορᾷ τὴν δόξαν Ἰσαβέλλαν, τὴν φίλην καὶ προστάτιδα τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, αὕτη οὐδένα εἰσέτι φόβον ἐνέπνεεν εἰς τὴν Ἰωάνναν τῆς Πορτογαλίας καὶ εἰς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν, καθόσον εἶχεν ἐπιμόνως ἀρνηθῇ τὸν θρόνον εἰς τὸν μαρκήσιον Δὲ Σαντιλλάναν καὶ τὸν κόμητα Δὲ Μπεναβέντε, οἵτινες εἶχον ἀποσταλῇ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δὸν Ἀλφόνσου ἡ δόξα Ἰσαβέλλα ἡγάπα καὶ ἐσέβετο τὸν Ἑρρίκον ὡς νόμιμον βασιλέα καὶ ἐπεδίωκε μόνον ν' ἀναγνωρισθῇ αὕτη ὡς ἡ νόμιμος διαδοχὸς τοῦ θρόνου καὶ οὐχὶ ἡ δόξα Ζουάνα, ἥτις οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν ἀληθῶς πρὸς τοῦτο.

Αἱ ἀξιώσεις λοιπὸν τῆς δόνας Ἰσαβέλλας ἦσαν ζήτημα χρόνου.

Οὐχ ἦττον ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τις, ὅς τις ἐδύνατο νὰ ἐγείρῃ δικαίωματα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Καστιλλίας· οὗτος δὲ ἦτο ὁ

νόθος υἱὸς τοῦ νωθοῦ βασιλέως, τὸ τέκνον τῆς Ἀγνῆς.

Ἦτο ἄρα ἐναργέστατον—τοῦτο δὲ δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ δὸν Βελτράν—ὅτι ἂν ποτε ὁ λαὸς ἐκαλεῖτο νὰ ἐκλέξῃ βασιλέα μετὰ τῶν δύο τούτων νόθων τέκνων, θὰ ἐπροτίμα βεβαίως ἐκεῖνο, εἰς τὰς φλέβας τοῦ ὁποῖου ἔρρεε τὸ αἷμα τοῦ καλοκάγαθου Ἑρρίκου, καὶ οὐχὶ τοῦ φιλοδόξου καὶ πτωχολαζόνο δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέδα.

Ταῦτα ἀναλογιζομένη ἡ βασιλίσσα, κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς ζηλοτυπίας καὶ ἐξεδήλωσεν εἰς τὸν δὸν Βελτράν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὴν ὥραίαν Ἀγνὴν, τῆς ὁποίας ἡ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ συζύγου τῆς ἐπιροὴ ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε ἤμεραν τινὰ ἐδύνατο νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης δὲ Λεδέσματος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Ὀλμέδον μάχης, δὲν ἤκουσε πλέον νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βυρσοδέψου, ἥτις, διαρκούσης τῆς μάχης, δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως.

Ἐν τῷ μέσῳ μυροβόλου τινός κηπαρίου, κειμένου εἰς τὸ ἄκρον ἐρήμου τινός συνοικίας τῆς Τολέδης, ἡγείρετο μικρά τις οἰκία, ἐφ' ἣς διεκρίνοντο ἐξωγραφισμένα διάφορα ἀραβικὰ κοσμήματα, ἅτινα προφανῶς ἐδήλουν ὅτι εἶχε κτισθῇ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀράβων. Βλέπων τις τὴν οἰκίαν ταύτην, περικυκλουμένην ὑπὸ ἀπείρων ἀνθέων καὶ ἐρυθρῶν δαρνῶν, θὰ παρωμοίαζεν αὐτὴν πρὸς φωλεὰν πτηνοῦ, κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ ἐπαγωγὸν καὶ ἀπομεμωμένον ἐκεῖνο καταφύγιον, ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας εἶχεν ἀποκρύψει τὴν Ἀγνὴν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, ὡς ὁ φιλάργυρος τὸν θησαυρὸν του.

Μυστικὴ τις θύρα συγκοινωνοῦσα μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ περιβολοτοίχου, ὅστις περιέκλειε τὴν οἰκίαν, ὠδήγει εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ἀγνῆς. Τῆς θύρας ταύτης μόνος ὁ Ἑρρίκος εἶχε τὴν κλεῖδα· καὶ δὲ ἐπισκέψεις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸ προσφιλὲς τέκνον του ἦσαν πάντοτε νυκτεριναὶ καὶ οὐχὶ τακτικαί. Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς εὗρισκε πλησίον τῆς Ἀγνῆς τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε σχεδὸν ἐδοκίμασεν ἐβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκογενεῖας, τῆς ἐρωμένης καὶ τοῦ τέκνου του, τὴν ἄδολον ἐκείνην γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς συνειδήσεως, τὰς ὁποίας οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀνευρέποτε. Ἐκεῖ ἐδύνατο ν' ἀσπασθῇ τὸ τέκνον του καὶ ν' ἀποκοιμίσῃ αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του, χωρὶς νὰ γελᾷ τις διὰ τοῦτο. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ Ἀλκαζάρ ἦτο δι' αὐτὸν σκοτεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος φυλακή, ἐνῶ ἡ οἰκία τῆς Ἀγνῆς ἦτο ἀληθὴς παρὰδεισος.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ Ἑρρίκος ὁ μόνος νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τῆς μυστηριώδους καὶ ἀποκέντρου ἐκείνης οἰκίας.

Ἄλλος τις ἦρχετο καὶ ἐβλεπε τὴν Ἀγνὴν, χωρὶς αὕτη νὰ τον βλέπῃ, ἀλλὰ δὲν εἰσῆρχετο διὰ τῆς μυστηριώδους θύρας,

διότι δὲν εἶχε τὴν κλεῖδα αὐτῆς. Ἀναρριχώμενος, ὡς κλέπτης, τοὺς τοίχους τοῦ κήπου καὶ καταβάνων εἰς τὸν κήπον, ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων καὶ παρητήρει, διὰ τῶν ὠχρῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τῆς ὥραιας γυναικός, ἐξερχομένης εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας ὅπως ἀναπνέῃ τὴν μυροβόλον αὐραν τῆς ἐσπέρας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου προσηλθόντο ἐπ' αὐτῆς μετὰ λατρείας, τὰ χεῖλη του ὑπετονόρουζον διακεκομμένας λέξεις, αἵτινες δὲν ἐφθάνον μέχρις αὐτῆς, ὑπόκωφος στεναγμὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στήθους του καὶ δάκρυα ἄφθονα διηυλάκουν τὰς κατισχνούς ἐκ τῆς λύπης παρειάς του. Ὅτε δὲ, συνερχόμενος εἰς ἑαυτόν, ἠνύοι ὅτι εἶχε παρέλθει ἡ ὥρα, ἀπεμακρύνετο καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ἰδέα δὲ ὅτι μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκριβῶς θὰ ἐπανέβλεπεν αὐτὴν ἀνεκούφιζε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχὸς πατρός!

Σφοδρὰ πάλιν διηγείρετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ βυρσοδέψου μετὰ τῶν φιλοτιμίας καὶ πατρικῆς στοργῆς, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερίσχυεν ἡ φιλοτιμία καὶ φεύγων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς θυγατρὸς του, ἐπανελάμβανε:

— Τετέλεσται, δὲν θὰ τὴν ἰδῶ ἄλλο!

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας, διηυθύνετο ἄκων πρὸς τὸν κήπον τῆς Ἀγνῆς, ὅτε δ' ἐβλεπεν αὐτὴν, ἔλεγεν.

— Ἄς τὴν ἰδῶ καὶ ἀπόψε... ἀλλὰ θὰ ἦνε ἡ τελευταία φορὰ!

Τοῦτο συνέβαινε καθ' ἐκάστην.

Ἡμέραν τινὰ, ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, καθημένη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς, παρητήρει τὸν δύοντα ἥλιον, χρυσαίζοντα διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων τὰ ἄνθη τοῦ κήπου τῆς, ὅτε ἀκόλουθός τις τοῦ βασιλέως ἦλθε πρὸς αὐτὴν, φέρων ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχεν εὐάρεστον εἶδησιν, καθόσον ἡ νεαρὰ γυνή, πλήξασα αἰφνης τὰς χεῖράς τῆς ἐκ χαρᾶς, ἠγέρθη, ἔτρεξε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις ἐκάθητο παίζων ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ δωματίου καὶ, λαβοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἡσπᾶσθη παραφόρως τὴν ὥραίαν ξανθὴν κόμην του.

Ἡ εἶδησις, τὴν ὁποίαν περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ βασιλέως, ἦτο δι' αὐτὴν ἀληθῶς εὐάρεστος.

Ὁ Ἑρρίκος, ἀναχωρῶν χθὲς ἐκ τῆς οἰκίας, εἰδοποίησεν αὐτὴν ὅτι δὲν θὰ ἦρχετο τὴν ἐπομένην ἡμέραν· ἡ δὲ παρήγγελλεν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ὅτι θὰ ἦρχετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ δειπνήσῃ μετ' αὐτῆς.

Ἐνῶ δὲ ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ γραῖα θαλαμηπόλος τῆς, ἠσχολεῖτο εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ἀπριδοκῆτου τούτου δείπνου, ἡ Ἀγνὴ, ἥτις οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ καλλωπισμοῦ καὶ κομψότητος, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἠθέλησεν ἐξαιρετικῶς νὰ ἐνδυθῇ ἐπὶ τὸ κομψότερον, ὅπως ὑποδεχθῇ ἐπαξίως τὸν βασιλικὸν συνδαιτυμόνα τῆς.

Ἀφοῦ ἐκαλλωπίσθη ὅπως δὴ ποτε φιλαρέτως, ἠνέφξε μικρὰν ἀργυρᾶν θήκην καὶ

εξήγαγεν ἐξ αὐτῆς τοὺς πολυτίμους ἀδάμαντας τῆς.

Οἱ ἀδάμαντες οὗτοι, τοὺς ὁποίους εἶχε δωρήσει εἰς αὐτὴν ὁ Ἑρρίκος, συνίσταντο εἰς δύο ὠραιότατα ἐνώτια, δύο βραχιόλια καὶ μίαν πόρπην τοῦ λαιμοῦ.

Ὅτε δὲ ἐφόρεσεν αὐτούς, ἔρριψε βλέμμα φιλάρεσκον ἐντὸς μεγάλου τινὸς καθρέπτου καὶ ἡσθάνθη ἐρύθημα ὑπερηφανίας ἀνερχόμενον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, ἰδοῦσα ἀναλάμπουσιν καὶ αὖθις τὴν ἐξαισίαν αὐτῆς καλλονήν.

Ἡ φιλαρέσκεια κατέλαβε πάραυτα τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἡσθάνθη ἐαυτὴν εὐτυχὴ καὶ ὑπερήφανον διὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην καλλονὴν τῆς, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Ἑρρίκος οὐδέποτε θὰ ἔπαυε νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ καθρέπτης ἐκεῖνος ὠμολόγει εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῆται ἀντιζήλους· κατανόησας δὲ τοῦτο, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμεδίασε μειδίαμα θριάμβου καὶ πλήρους εὐαρεσκείας.

Ἡσθάνθη ὅτι ἡ ὑπέρμετρος εὐτυχία θὰ ὑπερεπλήρου τὰ στήθη τῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ μεταδώσῃ ἐξ αὐτῆς καὶ εἰς ἕτερον προσφιλὲς αὐτῇ ὄν.

Τὸ βλέμμα τῆς πάραυτα ἐστράφη περὶ αὐτὴν καὶ ἐζήτησε μηχανικῶς τὸν υἱὸν τῆς.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν εἰς ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἰδὼν τὴν μητέρα του τρέχουσιν πρὸς αὐτό, διέκοψε τὰ παιγνίδια τοῦ καὶ παρετήρησεν ἀτενῶς αὐτήν, με χεῖλη μειδιώντα καὶ χεῖρας τεταμένas.

Ἡ Ἀγνή ἐγονυπέτησε τότε ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ τέκνου τῆς.

— Πόσον ὠραῖος εἶνε αὐτός ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως! ἐψήθυσε κατατρώγουσα διὰ φιλημάτων τοὺς μικροὺς γυμνοὺς πόδας τοῦ ἀθώου πλάσματος. Ὡς προσφιλέστατε μικρὲ μου Ἑρρίκε! κρύψου εἰς τὰς ἀγκάλας μου! Μόνον εἰς ἐμὲ θέλω νὰ φαίνεσαι ὠραῖος! Μόνον ἐγὼ θέλω νὰ σε βλέπω! Οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας ἔχει υἱόν, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ὁ θάνατός σου! Δὲν ἀπαιτῶ τίποτε παρὰ σοῦ, τέκνον μου! ἀλλὰ θέλω ἡ ζωὴ σου, καίτοι σκοτεινὴ, νὰ διέλθῃ ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ· θέλω νὰ γίνῃς ἀγαθὸς καὶ γενναῖος, ὅπως ὁ πατήρ σου!

Αἰφνης ὑπόκωφος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῇ ἀποκρύφῳ κλίμακῃ.

— Αὐτὸς εἶνε! ἀνέκραζεν ἡ Ἀγνή ἐγερθεῖσα μετὰ παιδικῆς ὀλως χαρᾶς. Δὲν πρέπει νὰ μας ἴδῃ

Καί, ρίψασα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς λεπτήν τινα περιωμίδα, ἐκάλυψεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καί, ἀφ' οὗ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ λίκνου του, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον, κρυβεῖσα ὑπὸ τὰ πυκνὰ παραπετάσματα αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ ἤκουσε τὴν κλειδὸν συστρεφόμενῃν περὶ τὸ κλειθρον τῆς θύρας, ἡ Ἀγνή ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν τῆς· ἀλλ' ὅτε ἡ θύρα ἠνεῳχθη, παρετήρει μειδιώντα διὰ τῶν πτυχῶν τῶν παραπετασμάτων, περιμένονσα ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὴν πρῶτος ὁ Ἑρρίκος καὶ εἶτα νὰ ὑποδεχθῇ αὐτὸν διὰ τῶν φιλημάτων τῆς.

Ἀλλὰ τὸ φίλημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον προ-

ητοίμαζε διὰ τὸν ἐραστὴν τῆς, μετεβλήθη αἰφνης εἰς κραυγὴν γοερὰν, ἐξεληθούσαν ἐκ τοῦ βάθους τῶν στηθῶν τῆς δυστυχοῦς μητρός.

Ἀπέναντι αὐτῆς ἐβλεπεν, ἀντὶ τοῦ βασιλέως, τὴν βασίλισσαν, ὑπερήφανον καὶ ἀπειλητικὴν.

Ἡ καρδία τῆς ἔπαλλε, δίκην ἀτέρμονος ὠροδείκτου, καὶ εἰγος παγερὸν διεχύθη καθ' ὅλον τὸ σῶμά τῆς.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας, πενθίμως ἐνδεδυμένη, ἀνευ ἀδαμάντων ἢ ἄλλων πολυτίμων λίθων, ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας κομψὸν μαστιγίον, ὡς εἰ πρὸ ὀλίγου ἀφιπνεύσασα.

Προῦχώρησε πρὸς τὴν Ἀγνήν με χεῖλη συνεσταλμένα καὶ ἄγριον βλέμμα καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ περιφρονητικοῦ μειδίσματος.

— Μὲ γνωρίζεις; τὴν ἠρώτησε μετὰ τόνου χλευαστικοῦ.

Ἡ Ἀγνή ἔκλινε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα. Ἡσθάνθη πάραυτα ὅτι ἦτο ἐνοχος ἀπέναντι αὐτῆς, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο ἐκ φόβου καὶ δὲν ἐδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Εἶσαι ὠραία πραγματικῶς, δὲν μὲ ἠπάτησαν ὡς πρὸς τοῦτο, ἐπανελάσεν ἡ βασίλισσα. Ὁ Ἑρρίκος ἔκαμε καλὴν ἐκλογὴν. Θὰ ἔχῃς πολλὰ δῶρα ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἔχεις δίκαιον νὰ τον περιμένῃς. Πραγματικῶς ὁ Ἑρρίκος εἶνε πολὺ γενναῖος, ὅπως πρέπει νὰ ᾔην πάντοτε οἱ βασιλεῖς!

Ἡ Ἀγνή ἐγένετο καταπόρφυρος.

Οὐχ ἦν τὸν, ἐνόησας τὴν θέσιν τῆς, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βασίλισσης καὶ ἔκλινεν, ὅπως ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ Ἰωάννα ὡπισθοχώρησε περιφρονητικῶς.

— Δεικνύεις πολλὴν οἰκειότητα, ὠραία μου. Ἡ βασίλισσα ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου τῆς, καὶ πολὺ περισσότερο διὰ τὴν ἰδικὴν σου ὑπόθεσιν. Εἶχες ὅμως δίκαιον νὰ ὑπερηφανευθῇς τόσον, μικρὰ μου, ἀφ' οὗ εἶδες ὅτι ὁ Ἑρρίκος σὲ ἠγάπα ἐμμανῶς. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ὠνευρέθῃς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, πρὸ πάντων δὲ θὰ ἐσκέφθῃς ὅτι πολλὰκις ἡ ἐρωμένη ἐνὸς βασιλέως γίνεται ἰσχυροτέρα τῆς βασίλισσης.

— Ὡ! Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησε ταπεινῶς ἡ Ἀγνή, δὲν εἰμαι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι γελοῖσι διὰ τὰ λάθη τῶν. Δὲν ἐπώλησα, ἀλλὰ προσέφερον ἀκουσίως τὴν καρδίαν μου. Ὅτε ὁ Ἑρρίκος μοὶ ὠμολόγησε τὸν ἔρωτά του, ἠγνόουν ἀληθῶς ποῖος εἶνε, οὐδ' ἐφαντάσθην ποτὲ ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ καρδία μου, ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας! Ἄχ! ἂν τὸ ἤξευρον, Μεγαλειοτάτη, θὰ ἐπρόβλεπον τὴν ἄβυσσον καὶ θ' ἀνεχάτιζον τὸ βῆμα μου. Δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ τὸν ἀγαπήσω.

— Οἰμιλεῖς πολὺ θρασέως περὶ τοῦ ἔρωτός σου καὶ τῶν αἰσθημάτων σου, ὠραία Ἀγνή, καὶ προσποιεῖσαι μὲ πολλὴν αὐθάδειαν ὅτι, ὅτε ἐγνώρισας τὸν βασιλέα, ἦσο τιμῖα καὶ ἀθῶα νέα! Ἄ! δὲν ἐξαπατῶμαι ἐγὼ εὐκόλως! Ἄν ἐτύφλωσας τὸν Ἑρ-

ρῖκον, ἐμὲ ὅμως δὲν δύνασαι νὰ τυφλώσῃς. Πρέπει νὰ πύση πλεόν αὐτὴ ἡ κωμῳδία!

Ἡ Ἀγνή ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἐρυθρὰν ἐξ ἀγανακτισέως καὶ ἀποστρουφῆς.

— Λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, μ' ἐκλαμβάνετε, ὡς οὐτιδανὸν καὶ ἀγενὲς πλάσμα; Ποῖοι εἶνε οἱ χαμπερεῖς καὶ δουλόφρονες ἐκεῖνοι αὐλικοὶ σᾶς, οἱ ὁποῖοι σᾶς εἶπον ὅτι πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μου;

Ἡ βασίλισσα ἀνεκάγχασε σπασμωδικῶς.

— Ἀληθῶς, εἶσαι πολὺ περίεργος! Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῶ περὶ τοῦ παρανόμου τούτου ἔρωτος τοῦ συζύγου μου; Τί ἀνόητος γυνή, διὰ νὰ μὴ εἶπω παράφρων! Νομίζεις ὅτι σὲ ἀκούει ὁ ἐραστὴς σου καὶ ὁμιλεῖς οὕτω; Πιστεύω ὅμως, ὠραία καὶ ἐνάρετος Ἀγνή, ὅτι ἂν ἀγαπᾷς ἀληθῶς τὸν Ἑρρίκον, τὸν ἀγαπᾷς, διότι εἶνε γενναῖος, τὸν ἀγαπᾷς διὰ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους ἔφερε, καὶ κατεπαθόντες αὐτούς.

Τὸ πρῶτον τῆς ἐγένετο κάτωχρον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέπεμπον ἀγρίας φλόγας.

Σφοδρὸς πυρετὸς εἶχε καταλάβει αὐτήν.

— Μεγαλειοτάτη, ἀνέκραξε διὰ τρεμούσης ἀλλ' ἡχηρᾶς φωνῆς, γνωρίζω ὅτι εἰμαι ἀπολωλὸς πρόδοκτον καὶ ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον. Γνωρίζω ὅτι σᾶς ἠδίκησα, ὅτι σᾶς ἐβλάψα, ἂν ἦνέ ποτε δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ σωλὴξ, ὁ ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς, δύναται νὰ βλαψῇ τὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος λάμπει εἰς τὸ στερέωμα. Πιστεύσατέ μοι ὅμως, Μεγαλειοτάτη, ὅτι οὐδέποτε εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ ἀκόρεστον τῆς πλεονεξίας πάθος. Ὁ Ἑρρίκος εἶνε κύριος νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃ τὰ δῶρα ταῦτα τῆς γενναιωδρείας του, τὰ ὁποῖα ἐδέχθη ὑπέκουσα εἰς αὐτόν, καὶ τὰ ὁποῖα ἤδη με τρομάζουσι, διότι νομίζω ὅτι εἶνε κλοπιμαῖα... Ἀλλως τε, Μεγαλειοτάτη, διατάξατε, τί πρέπει νὰ πράξω καὶ θὰ σᾶς ὑππκούσω ἀμέσως. Θὰ ἐγκαταλείψω τὸν Ἑρρίκον, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης μου! Θὰ φύγω, θὰ μεταβῶ μετὰ τοῦ τέκνου μου εἰς ἄλλας πόλεις, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας μου θὰ ζῶμεν ἀνέτως. Δὲν ἀρμόζει ὅμως εἰς ὑμᾶς, Μεγαλειοτάτη, νὰ με κατηγορήτε ὅτι ἐπώλησα τὴν καρδίαν μου!

Καὶ πύρινα δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς δυστυχοῦς γυναικός.

Ἡ βασίλισσα παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Τὰ δάκρυά σου σὲ καθιστῶσιν ἐτι ὠραιότεραν, Ἀγνή, τῇ εἶπε μετὰ τινα στιγμὴν, καὶ τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ πῶς αὐτὸς ὁ ἄσματος καὶ κοῦρος σύζυγός μου, περιφρονῶν τὰς καλλονάς μου, κατεδέχθη ν' ἀγαπήσῃ τὴν θυγατέρα ἐνὸς ἀθλίου καὶ ἐλεινοῦ βυρσοδέψου!

— Ὡ! εἴθε ἀμειλικτός, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως.

Ἰδοὺ! προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ αἰσχούς καὶ τῆς μετανοίας, καὶ ζητῶ χάριν παρ' ὑμῶν, καίτοι ἐκ τῶν βλεμμάτων σας ἐννοῶ ὅτι δὲν εἴσθε διατεθειμένη νὰ συγχωρήσετε τὸ μικρόν μου τοῦτο πικράπωμα, τὸ ὁποῖον ὑμεῖς θεωρεῖτε ἔγκλημα!

— Ἰσως! ὑπέλαβε βραδέως ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας.

Ἡ Ἀγνή ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ τρόμου καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους καὶ ἱκετευτικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ αὐστηροῦ τῆς βασιλίσσης, προσώπου. Ἡ λέξις ἐκείνη Ἰσως περιείχε δι' αὐτὴν ἀκτίνα ἐλπίδος, καίτοι ἡ τραχεῖα τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασις ἐμαρτύρει προφανῶς τὸ ἐναντίον.

— Ὡ! εἶπέτε μοι, Μεγαλειοτάτη, προσέθηκε μετὰ φόβου ἡ Ἀγνή, τί θέλετε, τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ πρὸς ἐξίλεωσιν τοῦ ἐγκλήματος τούτου; Διατάξατε, καὶ θά σας ὑπακούσω. Θὰ ὑποστῶ ἀγογγύστως τὰ πάντα, καὶ τὴν ἔνδειαν, καὶ τὰς στερήσεις, καὶ τὰς ταπεινώσεις.

— Θεέ μου! δὲν εἶμαι ἡ ἀμειλικτος Νέμεσις, εἶπεν ἡ Ἰωάννα προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ, καὶ δὲν θέλω νὰ διαταράξω τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἑρρίκου. Εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ ἀγαπᾶσθε ἀμοιβαίως, δὲν ἀντιτείνω εἰς τοῦτο. Προτιμῶ μᾶλλον νὰ ἔχω ἀντεράστριαν, κεκρυμμένην ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ἀφανείᾳ, ἢ τὴν εὐγενῆ δόξαν Αἰκατερίνην Δε Σανδοβάλ, ἡ ὁποία ἠθέλησε νὰ καταβάλῃ τὴν ἰσχύν μου καὶ νὰ φιλονεικήσῃ τὰ κάλλη μου.

— Τί ἀπαιτεῖτε λοιπόν, Μεγαλειοτάτη; ἐπανελάθεν ἡ Ἀγνή, ἥτις ἤρξατο νὰ ταράσσεται διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρᾶξι τῆς βασιλίσσης.

— Λάβε καὶ πάλιν τοὺς ἀδάμαντάς σου, ὠραία Ἀγνή, ἐξηκολούθησε μελιχίως ἡ βασιλίσσα· δὲν σε φθονῶ διὰ τοῦτο, διότι ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως πρέπει πάντοτε νὰ δικρίνεται τῶν κοινῶν γυναικῶν· δὲν θέλω νὰ ἐκλάβῃς τὸν Ἑρρίκον ὡς φιλάργυρον, οὔτε σὺ οὔτε οὐδεὶς τῶν αὐλικῶν του.

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖτε λοιπόν, Μεγαλειοτάτη; ἠρώτησεν ἡ Ἀγνή, καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀγωνιώδους ἀμφιβολίας.

Ἡ βασιλίσσα παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ ν' ἀρνηθῇς οὔτε τὸν ἔρωτά σου — βλέπεις πόσον εἶμαι ἐπιεικής — οὔτε τοὺς ἀδάμαντάς σου — βλέπεις πόσον εἶμαι γενναία — οὔτε τὴν πατρίδα σου, οὔτε τὰ πλούτη σου. Θέλω μόνον τὴν ζωὴν ἀποδείξιν τοῦ παραπτώματός σου!

— Τὴν ζωὴν ἀποδείξιν! ἐπανελάθεν ἡ Ἀγνή ὀπισθοχωρήσασα, ὡς εἰ εὐρεθεῖσα ἀπέναντι φοβεροῦ φαντάσματος. Ὡ! δὲν σας ἐννοῶ, Μεγαλειοτάτη.

— Ἀφοῦ δὲν μ' ἐννοεῖς, ἀθλίᾳ, εἶπεν ἡ βασιλίσσα, ἐγείρασα κατ' αὐτῆς τὸ μακτίγιόν της, διατὶ λοιπὸν ὀπισθοχωρεῖς ἀπέναντί μου; διατὶ ὡχρῖς ὡς ὁ θάνατος; Ἀκουσον, Ἀγνή. Προσέπεσε πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς πόδας μου, ἐξαιτουμένη

συγγνώμην. Λοιπὸν σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ὑπὸ μιαν μόνον συμφωνίαν... Νὰ μοῦ δώσῃς τὸ τέκνον σου!

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξε παραφύρων ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ διατὶ μοῦ ζητεῖτε τὸ τέκνον μου; Πῶς δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα του; Εἶνε δυνατόν ἄλλη γυνή, ὅπως ἐγώ, νὰ το ἀγαπήσῃ καὶ νὰ το περιποιηθῇ; Διατὶ θέλετε νὰ μοι κλέψετε τὸν υἱόν μου; Εἶνε τόσον ὠραίος καὶ τόσον καλός! Ἡδὴ ἤρχισε καὶ μὲ γνωρίζει, Μεγαλειοτάτη· ἀναγνωρίζει τὸ βῆμά μου καὶ ἐκτείνει τοὺς μικροὺς βραχιόνάς του, ἐγὼ δὲ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς του καὶ ἐννοῶ τί θέλει! Ἀλλὰ τέλος πάντων τί θὰ το κάμετε τὸ τέκνον μου, Μεγαλειοτάτη;

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπὸ αὐτὸν τὸν ὄρον μόνον θὰ σε συγχωρήσω, Ἀγνή, εἶπε ψυχρῶς ἡ βασιλίσσα.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἐντόνως ἡ νεαρὰ γυνή, ἐκτείνασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λίκνου τοῦ τέκνου της, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐκοιμάτο.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ὕψωσε μετ' ἀγανακτήσεως τοὺς ὤμους.

— Ἀγνή, μὴ νομίζῃς ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς πλέον, προσποιουμένη ὅτι μετενόησας. Δὲν πιστεύω εἰς τὰ δάκρυά σου. Εἶσαι γυνὴ ἐπιληψίμων ἡθῶν, ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, αἱ ἀνατραφεῖσαι ἐν τῇ πενίᾳ, καὶ ὑπερφηανεύσαι διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως. Σεῖς, αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, εὐκόλως θαμβοῦσθε ἐκ τῆς λαμπρότητος... Ἰδοὺ! λάβε τοὺς ἀδάμαντάς σου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας...

— Μὲ ἠνάγκασε νὰ δεχθῶ, Μεγαλειοτάτη, διέκοψεν αὐτὴν ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ κατέκαιον τὰς χεῖράς μου, ἂν ἤγγιζον αὐτούς.

— Ἀνόητος! εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἀποθούσα διὰ τῆς ἄρκας τοῦ ποδός της τοὺς ἀδάμαντάς. Λάβε αὐτούς, Ἀγνή, διότι τοὺς ἀπέκτησας ἐπαξίως.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέψου, ἐννοήσασα τὴν ὕβριν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της καὶ ἀνελύθη εἰς ἄφθονα δάκρυα.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Σ. . .

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

Η ΔΟΥΛΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ζ'

Ὁ Τσχεμόβσκι, ὑπολογίζων πάντοτε ὅτι τοῦ χρόνου προϋόντος θὰ ἐλησφόνη αὐτὸν ἡ Δάσχα, ἐπανελάβε παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ τὸν εἰρηνικὸν βίον, ὃν αἱ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις διέκοπτον συχνάκις. Ἡ θέσις, ἣν κατεῖχε, τῷ παρεῖχεν ἀσχολίας· καὶ ἐν πρώτοις, ἡ παρουσία αὐ-

τοῦ ἀπητεῖτο εἰς τὰς ἐν τῇ αὐλῇ τελετάς. Δὲν θὰ ἐβράδυνε λοιπὸν νὰ συναντήσῃ τὸν στρατηγὸν Ταρανόβ.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἄριστος ξιφομάχος. Ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων, διεκρίθη εἰς τὸν Καύκασον κατὰ τῶν Κιρκασιῶν· διὸ ταχέως προήχθη. Στεφανῶν τὸ στάδιον αὐτοῦ ὁ Τσάρος, τὸν κατέστησεν εὐγενῆ καὶ κόμητα, ὅπερ ὅμως οὐδόλως ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ διατηρῇ τὴν τραχύτητα καὶ τὴν σκαιότητα ἀρχηγοῦ κοζάκων.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν συνηντήθη μετὰ τοῦ στρατηγοῦ ὁ κόμης Τσχεμόβσκι, ἠννώνησεν ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἐχθρόν. Τὸ μίσος ἔχει, ὅπως ὁ ἔρως, ἀδιοράτους ἐκδηλώσεις, περιβαλλούσας τὸν ὑπὸ τούτου κατεχόμενον, πρὶν ἢ διὰ λόγων σαφῶς ἐκδηλωθῇ.

Ἐλλείψει λόγων, ὑπῆρχον γεγονότα. Ὁ στρατηγὸς ἐδράττετο πάσης εὐκαιρίας, ἵνα παροργίσῃ τὸν νέον εὐνοούμενον, φέρον ἐν πάσῃ περιστάσει ζήτημα προνομίων καὶ πρωτείων, ὅπερ διὰ τῆς τραχύτητός του καθίστατο δυσκόλως ἀνεκτόν.

Ὁ κόμης, εὐτυχῆς πλησίον τῆς γυναικός, ἦν ἡγάπα, ἀπηξίου νὰ προκαλέσῃ, ὡς νεανίας, ἐριδὰ, ἣν ἤλπιζε ν' ἀποφύγῃ διὰ τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς συνέσεως.

Ἐν τούτοις ὁ Τσάρος προσεκάλεσε τοὺς δύο εὐγενεῖς εἰς θήραν ἄρκτων. Καθ' ὅλον τὸ κυνήγιον ὁ πρίγκηψ προσεπαθεῖ ἐπιδεξίως, μετὰ προφανοῦς σκοποῦ, ν' ἀπομακρύνῃ τὸν κόμητα ἐκ τῶν κινδυνωδῶν μερῶν, ἅτινα ὁ Τσάρος, φερόμενος ὑπὸ τοῦ θάρρους, ἐζήτηι κατὰ προτίμησιν. Κατὰ τινα μάλιστα στιγμὴν, ἔδωκε τῷ ἐχθρῷ του λελανθασμένην πληροφορίαν ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ κυνηγίου, ὥστε ἡ ἄρκτος νὰ διέλθῃ, ὁ δὲ βασιλικὸς κυνηγὸς νὰ πυροβολήσῃ μὴ ἔχων παρ' αὐτῷ, ἐν τῇ περιπτώσει θὰ ἀπετύγχανεν, εἰμὴ τὸν στρατηγὸν καὶ τινὰς ἀξιωματικούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ ἔλειπεν ὁ κόμης Τσχεμόβσκι.

Μετὰ τὴν θήραν ἐπκνήλθον εἰς τὸ παλάτιον Γαιρίνα, ἐνθα ὁ Τσάρος παρέθηκε τοῖς φιλοξενουμένοις μέγα συμπόσιον μετ' ἀσιατικῆς σχεδὸν πολυτελείας.

Ὁ Τσχεμόβσκι μόλις συνεκράτει τὴν ὀργὴν του. Νὰ ἀπολέσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τσάρου ἦτο ὡς νὰ ἔχανε τὸ πᾶν συγχρόνως· τὴν θέσιν, ἣν εἶχεν ἐν τῇ αὐλῇ, τὴν σύζυγόν του, ἀπὸ τῆς ὁποίας νῆα δυσμένεια θὰ τὸν ἀπεχώριζεν ἴσως διὰ παντός. Δὲν ἐχώρει πλέον δισταγμός, καὶ οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀνέμενον, εἰμὴ πρόφασιν προκλήσεως.

Ὁ Τσάρος ἀφῆκε τὸ συμπόσιον, ἵνα ἀποσυρθῇ εἰς τὰ ἐνδιαστήματα τοῦ Σιωπῆ σεβασμοῦ ἐδρασίλευεν ἔτι ἐν τῇ αἰθούσῃ πρὸ τῆς γενικῆς εὐθυμίας, ἥτις συνήθως ἔπεται τῆς κατ' ἀνάγκην συστολῆς.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Τσάρου! ἀνέκραξεν ὁ Ταρανόβ ὑψῶν τὸ ποτήριόν του.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Τσάρου! ἐπανελάβον μετὰ παταγώδους οὐρρά ὅλοι οἱ συνδιατυμόνες.

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἀληθῶν φίλων του!